

ofte har sagt, hvad jeg ogsaa har sagt, og hvad vi have sagt sammen paa flere forskjellige Steder, at et saadant Ministerium som det, vi nu have, der er stillet af et Mindretal her i Thinget, kan ikke regjere loelig. Vi have sagt, at det ligger i vor Forsfatnings Konsekvenser, at et saadant Ministerium i Længden, naar Folkethinget bruger sin Ret, maa komme udenfor Loven. (Th. Nielsen: Det kom de ogsaa). Ganske vist, de kom ogsaa udenfor Loven, men jeg ser nu ikke rigtig, hvilken Interesse vi have haft af at fortælle Folk dette. Sa, den ærede Ordfører, som har sagt det, har nu den Tilfredsstillelse, at han har faaet Bevis for, at denne theoretiske Sandhed virkelig var en Sandhed, men derved er han ogsaa bleven staaende. Jeg for mit Vedkommende har ikke sagt det til Nogen, blot fordi jeg troede, at det var en theoretisk Sandhed, som jeg ansaa det for interessant at komme paa det Rene med at kjende, jeg har sagt det, fordi jeg har den Overbevisning, at, naar Ministeriet kom til den Konsekvens, at det viste sig, at det var rigtigt, hvad vi sagde, at et Mindretalsministerium ikke kan regjere paa regelmæssig Maade, og naar den Sandhed stod klar for Alle, at det ikke kunde regjere med Loven, saa var et saadant Ministerium færdigt. Den ærede Ordfører synes at have haft en anden Mening, nemlig den, at naar det blev klart for Alle, saa vare vi færdige, saa var der ikke Mere for os at gjøre. Det undrer mig, at den ærede Ordfører og den ærede Formand for Finantsudvalget eller nogen anden ledende Politiker i denne Situation ikke her ved Finantslovens 3die Behandling har gjort noget Forsøg paa at sige os nogen Bested om, hvad der nu skal ske, hvad der kommer efter. Den ærede Ordfører har ofte under denne Samling spurgt det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og os Andre, hvad det var, vi vilde, og hvad det egentlig skulde føre til fra vor Side. Om han ikke kom med disse Ord, saa var det dog Meningen, at han sagde til os: Hvad er det, I ville, der er noget Jordægtigt ved det, Kortene paa Bordet, ingen Hemmeligheder her, lad os vide, hvad det er, I ville! Saaledes har den ærede Ordfører sagt til os. Det forekommer mig, at det var mere billigt, at den ærede Ordfører, som har ledet denne Samlings Politik, i alt Fald nu, da det nærmer sig til Slutningen, kunde sige os Noget om, hvad han vil. Jeg kan dog ikke tro, at alle disse Bevægelser have sigtet alene til det at faae Lov til at give denne Finantslov. Dette, synes jeg, er for Lidt til at gjøre saa mange Ophævelser over, og jeg vilde virkelig ønske, at den ærede Ordfører vilde udtale sig; det kunde have Interesse at faae Lidt at vide, om der er Mere, eller om det nu er forbi, om det er saaledes absolut uigenkaldelig den sidste Forestilling. At vi skulde fortælle Noget om, hvad vi herefter ville, synes jeg, er aldeles ubil-

ligt. Det er ogsaa forekommet mig, at det har været ubilligt at forlange det i den øvrige Del af Samlingen og aldeles interesseløst og ubilligt nu at forlange, at vi, som have siddet over, ikke have været engagerede og ikke have været med i Engagementet, skulde fortælle ham, hvordan Gulbet er at danse paa. Jeg finder det naturligt, at vi ganske rolig maatte kunne sidde ved Bæggen og se paa de eiendommelige Lure, som den ærede Ordfører har opført, og lytte til disse mærkelige Melodier, som vi ikke kjende Noderne til. Det forekommer mig, at det er vor bestedne Ret at gjøre dette, medens det derimod synes mig lige saa klart, at den ærede Ordfører havde en Slags Opgave, for ikke at sige Forpligtelse, til at give os nogen Bested om, hvad det vilde blive til ud over dette halve Resultat — for at bruge et saadant eufemistisk Udtryk fra Stege. Hvad vi ville i Fremtiden, synes jeg, er aldeles klart. Vi ere nu bleven færdige med de Herrer paa den Side. Til Befolkningen, som har valgt os i Fællesskab, ser jeg ikke, at vi have Andet at sige end, at der er to Snefe Medlemmer, som ere bleven trætte, som ere salbne fra, de kunne være brugelige til meget Andet og være tjenlige til mange Ting, men vi kunne ikke arbejde sammen med dem; nu faae de at vælge, om de ville have Flere af den Slags eller af vor Slags. Andet synes jeg ikke, at der er at sige; jeg veed ikke, hvad Valgerne ville svare der til. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, at, naar der var gaaet et Aarstid, saa vilde det blive godt (Th. Nielsen: Det er allerede godt!). Sa, han holder dog ikke af, at der skulde komme Valg meget hurtig (Th. Nielsen: Det har jeg ikke sagt). Sa, saa har en af hans Venner sagt det. Hermed skal jeg slutte, idet jeg for mit Vedkommende skal stemme imod denne Finantslov og imod dette Flertal.

Bouløffe: Jeg skal tilvisse ikke anvende mange Ord i denne Sag, og jeg skulde tilvisse ikke have begjært Ordet, naar der ikke var fremkommet et Par Udtalelser fra Finantsudvalgets ærede Formand, som jeg ikke kan billige. Jeg beklager, at disse Udtalelser ere komne frem, og jeg maa protestere imod dem. Den ene af dem var den, at det at stemme mod Finantsloven var Topmaalet af politisk Uforstand. Jeg beklager, at en saadan Udtalelse er kommen fra det ærede Medlem og netop fra dette ærede Medlem. Jeg kunde forstaa, om det var kommet fra en Anden, men jeg beklager i højeste Grad, at dette ærede Medlem har tilladt sig at bruge saadanne Ord, og at han endvidere har brugt det Udtryk, hvis jeg da ikke misforstod ham — det beder jeg holdt i mente —, at vi ikke burde stemme mod Finantsloven, fordi vi vare et Mindretal, og vor Afstemning altsaa intet praktisk Resultat kunde føre til.